

Съд: Районен съд - Благоевград Дело №: 20191210101584
Адрес: пл. Васил Левски №1 Вид дело: Гражданско I инстанция
№ на страната в спис. на лицата Дата: 21.08.2020
за призоваване:

СЪОБЩЕНИЕ

До ██████████ ЕООД ПРЕДСТ. ОТ НЕНЧО ЛЮБЕНОВ ДИМИТРОВ УПРАВИТЕЛ
/ адресат - трите имена на ФЛ, на едноличния търговец с фирмата му, наименование на ЮЛ /
като **Ответник**

/ процесуално качество на адресата - ищец, ответник, подпомагаща страна /

АДРЕС ЗА ВРЪЧВАНЕ НА СЪОБЩЕНИЯ: ГР. СОФИЯ УЛ. ПИРОТСКА № 3 ЕТ. 3
АДВ. ВЛАДИСЛАВ ИВАНЧОВ

/ точен адрес на адресата - посочен по делото / настоящ, постоянен на ФЛ, седалище, адрес на управление на ЕТ и ЮЛ /

Приложено, връчваме Ви препис от Решение №906872 г. по дело
№ 20191210101584, постановено от Районен съд - Благоевград,
..... Отд., състав.

Решението подлежи на обжалване, както е посочено в него.

С писмена молба можете да заявите желание да ползвате правна помощ, при
необходимост и право за това.

Забележка: Лица, чрез които не може да бъде връчено съобщението, съгласно чл.
46, ал.3 от ГПК:

/на срещна страна, лица, заинтересовани от изхода на делото или изрично посочени в писмено
изявление на адресата /

Забележка: Вижте указанията на гърба на съобщението.

Деловодител / Секретар :

Снежина Духова

Решение № 906872

към дело: 20191210101584

Дата: 08/20/2020 г.

Съдия: Габриела Тричкова

Съдържание

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба, подадена от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район И., ул. представлявано от А. Д. и М. – Изпълнителни директори, чрез адвокатско дружество „В. и КО”, представлявано от адвокат П. Д. В., със съдебен адрес: [населено място], , бул. , ПРОТИВ

1. [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [община], [населено място], п.к. 2744, представлявано от Н. Л. Д.;

2. [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. , сграда О. 3, представлявано от Н. Л. Д.;

3. Н. Л. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес];

4. В. П. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес].

С исковата молба се иска от съда да бъде постановено решение, с което ДА СЕ ПРИЕМЕ ЗА УСТАНОВЕНО, че ответниците 1) [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [община], [населено място], п.к. 2744, представлявано от Н. Л. Д.; 2) [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. , сграда О. 3, представлявано от Н. Л. Д.; 3) Н. Л. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и 4) В. П. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ДЪЛЖАТ солидарно на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], , район И., ул. представлявано от А. Д. и М. – Изпълнителни директори, цялата сума, предмет на издадената по ч.гр.д. № 776/2019г. по описа на Районен съд – [населено място], VI-ти състав, Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 3105 от 01.04.2019г., както следва:

- 9 609,76 /девет хиляди шестстотин и девет лева и седемдесет и шест стотинки/ лева - вземане за неустойка, дължимо поради предсрочно прекратяване на предоставяните електронни съобщителни услуги и Договора на 04.05.2017г. поради неплащане в срок на:

(а) Фактура № [ЕГН] от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 08.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г.;

(б) Фактура № [ЕГН] от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. - 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г.;

(в) Фактура № [ЕГН] от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г.;

(г) Фактура № [ЕГН] от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г. и

(д) Фактура № [ЕГН] от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г.

Посочено е, че предсрочното прекратяване на Договора дава право на [фирма] да претендира и заплащане на уговорената в т. 5.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г.

към Договора, т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 19.10.2016г. към Договора, т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора /второ приложение от същата дата/ и т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора неустойка. Излага се, че неустойката е в размер на оставащите от датата на прекратяване на Договора - 04.05.2017г., до датата на изтичане на срока на Договора месечни абонаментни такси. Неустойката за следните номера [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН] е уговорена в т. 5.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора; за номера [ЕГН] и [ЕГН] - в т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 19.10.2016г. към Договора; за номера [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН] - в т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора и за номера [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН] - в т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора, и

- 5 270,51 /пет хиляди двеста и седемдесет лева и петдесет и една стотинки/ лева - уговорената цена на доставените, но незаплатени от страна на ответниците, електронни съобщителни услуги за периода 09.10.2016г. – 08.04.2017г. Твърди се, че неплатените фактури са:

(а) Фактура № [ЕГН] от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 08.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г., на стойност 1 333,97 лева;

(б) Фактура № [ЕГН] от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. – 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г., на стойност 910,37 лева;

(в) Фактура № [ЕГН] от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г., на стойност 778,33 лева;

(г) Фактура № [ЕГН] от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г., на стойност 749,28 лева;

(д) Фактура № [ЕГН] от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г., на стойност 749,28 лева и

(е) Фактура № [ЕГН] от 11.04.2017г., с период на отчитане: 09.03.2017г. – 08.04.2017г., падеж на плащане: 11.05.2017г., на стойност 749,28 лева.

Претендира се присъждане на всички сторени съдебни разноски по делото, както следва:

- 297,61 /двеста деветдесет и седем лева и шестдесет и една стотинки/ лева – държавна такса за образуване на заповедно производство /ч.гр.д. № 776/2019г. по описа на Районен съд – [населено място], VI-ти състав/;

- 297,61 /двеста деветдесет и седем лева и шестдесет и една стотинки/ лева – държавна такса за образуване на дело по чл. 422 от ГПК.

Претендират се и разноските, които могат да бъдат направени след подаване на настоящата искова молба, размерът на които ще бъде посочен допълнително.

Претендира се и адвокатски хонорар в размер на:

- 846,00 /осемстотин четиридесет и шест/ лева, с включено ДДС – за заповедното производство, и

- 1 536,00 /хиляда петстотин тридесет и шест/ лева, с включено ДДС – за настоящото производство.

Твърди се в исковата молба, че на 17.10.2016г. между [фирма] /„А1“/ и [фирма] /„Абонатът“/ е сключен Договор №[ЕИК] /„Договорът“/. Сочи се, че по силата на този договор А1 се задължава да предоставя електронни съобщителни услуги на Абоната, всяка от които се активира по силата на отделно приложение към него, което определя и конкретните условия на всяка една от предоставените услуги. Навежда се, че съгласно 6 броя Приложения № 1 към Договора, всичките от месец Октомври 2016г., А1 се задължава да активира и да предоставя електронни съобщителни услуги

падежа на задължението и стойността на вземането. Посочва се, че именно сборът на отделните вземания, обективирани в сметките, формира общата цена на иска за неустойка в размер на 9 609,76 лева. Изтъква се, че всички тези сметки са представени като доказателства към първоначалната искова молба, като за пълнота следва подробното им изброяване и описание:

1) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Сочи се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

2) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Посочва се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

3) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Излага се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016 г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

4) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Навежда се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016 г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

5) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Посочва се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

6) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Сочи се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната

7) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Изтъква се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

8) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Излага се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

9) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Сочи се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

10) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Излага се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

11) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Навежда се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

12) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 425,00 лева.

Посочва се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 5.3.1 от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

13) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 281,86 лева.

Излага се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 9.3.1 от Приложение № 1 от 19.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

14) Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 281,86 лева.

Посочва се, че в нея е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], като неустойката е дължима на основание т. 9.3.1 от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта.

Твърди се, че към настоящия момент Абонатът не е изпълнил и задълженията си за плащане на уговорените в Договора и приложенията към него такси за предоставяните електронни съобщителни услуги, обективирани в подробно описаните по-долу фактури, станали основание за прекратяване на Договора за Номерата. Излага се, че това дава право на А1 да претендира и това свое вземане. Навежда се, че цената на иска по отношение на доставените, но неплатени електронни съобщителни услуги, се формира като сбор от всички неплатени суми по фактурите по-долу и е в общ размер на 5 270,51 лева. Сочи се, че с оглед пълнота на изложението, следва подробно изброяване и описание на фактурите, формиращи цената на настоящата искова претенция в тази ѝ част, като по отношение на всяка една тях се посочват датата на нейното издаване, периода на отчитане, падежа на задължението и стойността ѝ:

1. Фактура № [ЕГН] от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 8.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г. Посочва се, че Фактурата е на стойност 1 333,97 лева и включва месечните абонаментни такси и стойността на ползваните от Абоната електронни съобщителни услуги на Номерата;

2. Фактура № [ЕГН] от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. - 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г. Навежда се, че Фактурата е на стойност 910,37 лева. и включва месечните абонаментни такси и стойността на ползваните от Абоната електронни съобщителни услуги на Номерата;

3. Фактура № [ЕГН] от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г. Изтъква се, че Фактурата е на стойност 778,33 лева и включва месечните абонаментни такси и стойността на ползваните от Абоната електронни съобщителни услуги на Номерата;

4. Фактура № [ЕГН] от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г. Твърди се, че Фактурата е на стойност 749,28 лева и включва стойността на месечните абонаментни такси за ползваните от Абоната електронни съобщителни услуги на Номерата;

5. Фактура № [ЕГН] от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г. Посочва се, че Фактурата е на стойност 749,28 лева и включва стойността на месечните абонаментни такси за ползваните от Абоната електронни съобщителни услуги на Номерата;

6. Фактура № [ЕГН] от 11.04.2017г., с период на отчитане: 09.03.2017г. - 08.04.2017г., падеж на плащане: 11.05.2017г. Излага се, че Фактурата е на стойност 749,28 лева и включва стойността на месечните абонаментни такси за ползваните от Абоната електронни съобщителни услуги на Номерата.

На следващо място в исковата молба се посочва, че на 23.04.2018г. [фирма] сключило Договор за продажба на търговско предприятие по чл. 15 от ТЗ с [фирма]. Излага се, че по силата на този договор [фирма] придобива цялото търговско предприятие на Абоната, като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, създадени при осъществяване на досегашната търговска практика на приобретателя, като именно по силата на този договор [фирма] придобива и задълженията, които праводателят е имал към А1 към датата на сключването му, поради което същият се явява пасивно легитимиран по настоящия иск. Твърди се, че по аргумент от чл. 15,

ал. 3 от ТЗ, в случай че няма други споразумения с кредиторите при прехвърляне на търговско предприятие, отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприемника. Тъй като в конкретния случай към момента на прехвърлянето на търговското предприятие не е имало споразумение между страните и А1, то се излага, че [фирма] следва да отговаря солидарно за задълженията на [фирма], т.е. също се явява пасивно легитимиран по настоящия иск.

Навежда се, че неограничено отговорните съдружници в [фирма] са Н. Л. Д. и В. П. Д.. Изтъква се, че по аргумент от чл. 88 от ТЗ, тъй като собственото им дружество се явява пасивно легитимирано по настоящия иск, то същият този иск може да се насочи и директно срещу тях.

Следователно, към днешна дата [фирма] има по отношение на солидарно задължените ответници [фирма], [фирма], Н. Л. Д. и В. П. Д. вземания, както следва: - 9 609,76 лева - вземане за неустойка, дължимо поради предсрочно прекратяване на предоставяните електронни съобщителни услуги и Договора на 04.05.2017г. поради неплащане в срок на Фактура № [ЕГН] от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 08.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г.; Фактура № [ЕГН] от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. - 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г.; Фактура № [ЕГН] от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г.; Фактура № [ЕГН] от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г. и Фактура № [ЕГН] от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г.

Сочи се, че предсрочното прекратяване на Договора дава право на [фирма] да претендира и заплащане на уговорената в т. 5.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 19.10.2016г. към Договора, т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора /второ приложение от същата дата/ и т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора неустойка. Твърди се, че неустойката е в размер на оставащите от датата на прекратяване на Договора - 04.05.2017г., до датата на изтичане на срока на Договора месечни абонаментни такси. Излага се, че неустойката за следните номера [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН] е уговорена в т. 5.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора; за номера [ЕГН] и [ЕГН] — в т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 19.10.2016г. към Договора; за номера [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН] - в т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора и за номера [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН], [ЕГН] и [ЕГН] - в т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора, и

- 5 270,51 лева - уговорената цена на доставените, но незаплатени от страна на ответниците, електронни съобщителни услуги за периода 09.10.2016г. - 08.04.2017г.

Сочи се, че неплатените фактури са: Фактура № [ЕГН] от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 08.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г., на стойност 1 333,97 лева; Фактура № [ЕГН] от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. - 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г., на 910,37 лева; Фактура № [ЕГН] от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г., на стойност 778,33 лева; Фактура № [ЕГН] от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г., на стойност 749,28 лева; Фактура № [ЕГН] от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г., на стойност 749,28 лева и Фактура № [ЕГН] от 11.04.2017г., с период на отчитане: 09.03.2017г. - 08.04.2017г., падеж на плащане: 11.05.2017г., на стойност 749,28 лева.

С Разпореждане № 7090/26.07.2019г. съдията докладчик, след като е извършил проверка за редовност на исковата молба /чл. 129 от ГПК/ и допустимост на предявените с нея искове, в съответствие с чл. 130 от ГПК, на основание чл. 131 от ГПК, е постановил препис от исковата молба и доказателствата към нея да се изпратят на ответниците с указание, че в едномесечен срок могат да подадат писмен отговор, отговарящ на изискванията на чл. 131, ал. 2 от ГПК.

Изпратените съобщения до ответниците са връчени на 21.08.2019г., както следва: на [фирма], с ЕИК:[ЕИК] – лично на управителя Н. Д.; на [фирма], с ЕИК:[ЕИК] – лично на представителя на дружеството Н. Д.; на Н. Л. Д. – лично и на В. П. Д. – лично.

Видно от материалите по делото в указания на ответниците едномесечен срок от получаване на съобщенията на 20.09.2019г. са депозиран писмени отговори по подадената искова молба.

С отговорите на исковата молба е оспорен като изцяло неоснователен, неправилен, необоснован, както и като недопустим така предявеният иск. В писмените отговори е изложено становище, че ищцовата претенция се явява недопустима спрямо [фирма], В. П. Д. и Н. Л. Д., в качеството им на съдружници в [фирма], тъй като видно от приложения с исковата молба Договор за покупко-продажба на търговско предприятие [фирма] е закупено от [фирма], с ЕИК:[ЕИК], като съгласно чл. 16а от ТЗ – „Правоприемникът управлява отделно преминалото върху него търговско предприятие за срок 6 месеца от вписването на прехвърлянето”, поради което се твърди, че искът срещу изброените по-горе ответници е следвало да бъде предявен в този 6-месечен срок, вследствие на което същият се явява недопустим.

В същите ответниците посочват, че е налице противоречие с материалните правила на закона и по-точно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД. Излага се, че с покупката на [фирма] и преобразуването му в [фирма] е налице прехвърляне на вземане, което попада в хипотезите на чл. 99 и следващи от ЗЗД. Твърди се, че съобразно разпоредбата на чл. 99, ал. 1, ал. 2 от ЗЗД цесията е способ за прехвърляне на вземания, по силата на която настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение, като вземането преминава в патримониума на цесионера в обема, в който го е притежавал цедента с всички привилегии, обезпечения и изтекли лихви. Навежда се, че цесията предполага съществуващо вземане, произтичащо от друго правно основание. Посочва се, че за сключването на договора за цесия е необходимо постигане на съгласие на страните по него - цедент и цесионер, като с постигане съгласието на страните по договора, цесията произвежда своето действие, независимо, че същата следва да бъде съобщена на длъжника - съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. Сочи се, че следователно субектът комуто трябва да бъде връчено съобщението за цесията е длъжникът, но неспазването на задължението за уведомяване по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД влияе върху валидността на договора за цесия, тъй като това задължение е въведено с оглед защитата на длъжника срещу възможността да изпълни на кредитор, който от своя страна се е разпоредил с вземането /в този смисъл Решение № 236 от 15.03.2019г., постановено по гр. д. № 2266/2018г. на Районен съд – [населено място]/.

На следващо място се излага, че по отношение на ответниците не е осъществено съответното уведомяване, което да валидира въпросното прехвърляне - вземането от [фирма] и преобразуването му в [фирма]. Изтъква се, че във формираната, с редица решения на ВКС, съдебна практика /Решение № 3/16.04,2014г., т.д. № 1711/2013г., I

т.о.; Решение № 78/09.07.2014г., т.д. № 2352/2013г., II т.о.; Решение № 123/24.06.2009г. – т.д. № 12/2009г., II т.о. и др./ действително се приема, че уведомлението /каквото в настоящия случай няма/ за цесията, изходящо от цедента, но и неприложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, предл. първо от ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Твърди се, че уведомяването на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК. Навежда се, че следва да се отбележи, че в настоящото производство длъжникът е узнал за задължението с връчването на документите, като следователно, до фактическо връчване на книгата на длъжника, сред които липсва Уведомление за прехвърляне на вземането, с материалноправен ефект по чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, не може да се приравни на нотифициране на длъжника поради особения характер на процедурата. Сочи се, че следователно получаването от негова страна на изявления, които принципно биха довели до промяна в материалното правоотношение, като заменянето на предходния кредитор с нов, няма да произведе този ефект /в този смисъл Решение № 74/27.07.2017г., в.тър.г.д. № 154/2017г., по описа на БАС; Решение № 2350/07.04.2017г., в.гр.д. № 5905/2016г., по описа на СГС и др./.

Излага се, че правнорелевантно за действието на цесията е единствено съобщението, извършено от стария кредитор, но не и съобщението, извършено от цесионера. Сочи се, че такава е и постоянната практика на ВКС по този въпрос /Тълкувателно решение № 142-7 от 11.11.1954г. на ОСГК на ВС, Решение № 123 от 24.06.2009г. на ВКС по т.д. № 12/2009г., II т.о., ТК. Определение № 623 от 25.09.2009г. на ВКС по т.д. № 461/2009г., II г.о., ТК и Решение от 01.07.2005г. на ВКС по гр.д. № 1046/2004г., ТК, II т.о./ Навежда се, че по делото не са представени доказателства, че вероятно цедентът е упълномощил цесионера да извърши това съобщаване от негово име и това обстоятелство подлежи на доказване. Освен това, се излага, че дори да се докаже, подобно упълномощаване не би произвело своето действие, тъй като законът изисква от цедента да извърши това лично. Посочва се, че разпоредбата на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД е императивна, тя е въведена в интерес на правната сигурност и за да се избегнат излишни съдебни спорове, като с нея законът изрично предвижда съобщението да бъде направено от предишния кредитор.

Изтъква се, че тя следва да се тълкува и във връзка с чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, според която е задължение на цедента да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането. Твърди се, че действително в чл. 36 от ЗЗД е установена принципната допустимост на представителството за всички правни действия, но са налице и изключения, които се извеждат или от самото естество на акта, който следва да се извърши, или направо от закона. Сочи се, че в случая, съдът счита, че е приложима втората хипотеза, защото е налице императивно законово предписание за осъществяването на лично действие от страна на цедента, който не разполага с възможността да упълномощи цесионера да го извърши вместо него. Излага се, че това е и задължение на цедента спрямо длъжника, който следва да бъде наясно кой е негов кредитор, за да изпълнява точно задълженията си, длъжникът не може да бъде задължен да изпълнява спрямо всеки, който му изпрати писмо, че по силата на договор за цесия вече е негов кредитор /в този смисъл Решение № 363/17.07.2014г. по гр.д. № 439/2014г. на Районен съд - [населено място]/.

На следващо място се сочи, че е необходимо да се отбележи целта на сключения Договор и Приложенията към същия, като главната и основна цел са били поставяне

на G. системи и сонди, които да отмерват горивото на притежаваните от потребителя МПС-та, с цел реализиране на контрол. Изтъква се, че смисълът на договора е останал нереализиран, а монтажът неизвършен. Посочва се, че за посоченото изпълнение [фирма], понастоящем [фирма], който свидетел ще бъде доведен от ответниците при режим на довеждане, с цел установяване на обективната истина. Излага се, че изложеното е обективизирано в Приложение № 1 от 19.10.2016г., т. 5.3 между страните.

На следващо място се сочи, че така предявената неустойка е изцяло неоснователна и прекомерно завишена. Твърди се, че въпросът за прекомерността на неустойката, който е свързан с възможността за намаляване на нейния размер, съгласно чл. 92, ал. 2 от ЗЗД, с оглед съотношението ѝ с претърпените от кредитора вреди от изпълнение на договорни задължения е съществен материалноправен въпрос, но липсва законово определение на понятието прекомерност, а и в доктрината няма изработени единни критерии, поради невъзможността по принцип да съществува общовалидно правило за определяне на прекомерността - в едни случаи тя ще е налице когато неустойката надвишава вредите десетки пъти, а в други случаи ще има прекомерност дори неустойката да надвишава вредите само с няколко процента. Посочва се, че е необходимо да се отбележи, че когато следва да се приложи правилото на чл. 92, ал. 2 от ЗЗД преценката следва да се прави при всеки конкретен случай, като намаляването трябва да става с оглед съотношението на действителния размер на дължимата неустойка с претърпените вреди, но във всички случаи неустойката не трябва да се свежда до размера на вредите. Излага се, че съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи за обезщетение на вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Навежда се, че освен обезпечителна и обезщетителна функция не на последно място неустойката изпълнява и наказателна функция, тъй като кредиторът е в правото си да претендира неустойка и когато вреди изобщо не са настъпили, или не са настъпили в предвидения размер. Следователно в този случай кредиторът не се обезщетява, тъй като не е претърпял вреда, а длъжникът ще заплати неустойка и тя ще бъде санкция за неговото неизпълнение. Твърди се, че размерът на неустойката, намален поради прекомерност, не трябва да се редуцира до размера на вредите, и поради това, че при приравняване на неустойката до размера на доказаните вреди би се игнорирала наказателната функция на неустойката, а това би обезсмислило съществуването на самата неустойка - защото вредите могат да бъдат реализирани и по общия исков ред и без клауза за неустойка, макар и това да е свързано с по-големи трудности при доказването. Ето защо, се сочи, че при намаляване на неустойката поради прекомерност не трябва да се изпуска санкционния елемент, както и това, че трябва да се търси границата, от която започва прекомерността, а тя не може да бъде друго освен резултативна величина между действителния размер на неустойката и претърпените вреди.

Изтъква се, че както бе посочено и по-горе липсва общовалиден критерий за прекомерност, но при прилагане на чл. 92, ал. 2 от ЗЗД, съдът трябва да прецени какво е превишението на неустойката спрямо вредата, съотношението ѝ с цената на договора, абсолютният ѝ размер, дали кредиторът е могъл да избегне вредите като положи грижата на добър стопанин /чл. 83, ал. 2 от ЗЗД/, както и да съобрази обичайната практика за уговаряне на неустойка при договори от същия вид /в този смисъл Решение № 65 от 14.04.2009г. по т.д. № 589/2009г., Т.К., II т.о. на ВКС/. С Определение № 9449/09.10.2019г. по делото е насрочено открито съдебно заседание, като съдът се е произнесъл по доказателствените искания на страните, съобщил им е

абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта; Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 281,86 лева, като в същата е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], а неустойката е дължима на основание т. 9.3.1 от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта;

Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 281,86 лева, като в същата е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], а неустойката е дължима на основание т. 9.3.1 от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта; Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 281,86 лева, като в същата е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], а неустойката е дължима на основание т. 9.3.1 от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта;

Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 281,86 лева, като в същата е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], а неустойката е дължима на основание т. 9.3.1 от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта; Сметка № [ЕГН] от 04.05.2017г., падеж на плащане 04.05.2017г., на стойност 281,86 лева, като в същата е начислена неустойка за предсрочно прекратяване на Договора по отношение на телефонен номер [ЕГН], а неустойката е дължима на основание т. 9.3.1 от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора, като размерът ѝ се формира от сбора на всички стандартни месечни абонаментни такси, дължими до изтичане на срока на ползване на съответната S. карта;

- сумата в размер на 297,61 /двеста деветдесет и седем лева и шетдесет и една стотинки/ лева, представляваща заплатена държавна такса по заповедното производство.

Заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК е връчена на длъжниците, като същите в законоустановения срок по чл. 414, ал. 2 от ГПК са депозирали възражения срещу издадената Заповед № 3105/01.04.2019г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, както следва: [фирма] – на 10.05.2019г.; [фирма] – на 10.05.2019г.; В. П. Д. – на 03.06.2019г. и Н. Л. Д. – на 03.06.2019г.

Видно е, че в законоустановения едномесечен срок за предявяване на установителен иск, от връчване на съобщението по чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, ищецът е депозирал настоящата искова молба, с която иска да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи сумите, присъдени с издадената заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 776/2019г. – VI състав по описа на Районен съд – [населено място].

Ето защо и въз основа на изложеното съдът намира, че предявеният иск е допустим и за ищеца е налице правен интерес от търсената защита с предявения по чл. 422 от ГПК иск.

От приобщеното по делото Приложение № 1 към Договор №[ЕИК] от 19 Октомври,

като не е посочена годината на подписването му, сключено между [фирма] и М. /с настоящо наименование [фирма]/ е видно, че страните договорили използването на услугата „Net box 25”, чрез която абонатът получава пакет, съдържащ крайно устройство – „4G Wi-Fi рутер” и S. карта с № 8935901187068046949, която дава възможност на абоната да осъществява интернет трафик чрез мобилната електронна съобщителна мрежа на Мобилтел, срещу месечна абонаментна такса в размер на 13,32 лева без ДДС за срок от 2 години. Уговорено е, че описаните в приложението услуги влизат в сила след изтичане на 7 дни от датата на подписване на приложението. Съобразно т. 6.3.1. от приложението, ако достъпът до мрежата бъде спрял или абонаментът по договора за услуги бъде прекратен по инициатива или по вина на абоната преди изтичането на срока на ползване, определен за този абонамент, абонатът дължи на оператора неустойка в размер на месечните абонаментни такси, дължими за абонамента, за който договорът се прекратява, по техния стандартен размер, без отстъпка, до изтичане на съответния срок на ползване, като абонатът дължи на оператора и възстановяване на част от стойността на отстъпките от абонаментните планове и от пазарните цени на крайните устройства, съответстваща на оставащия срок на ползване по съответния абонамент.

От Приложение № 1 към Договор №[ЕИК] от 17.10.2016г., подписано между [фирма] и [фирма] /с настоящо наименование [фирма]/ е, че страните се договорили за използване на тарифен план и условия за ползване на услугата „Mtel auto control” за срок от 2 години, която услуга позволява на абоната чрез G. устройство да проследява в реално време чрез интернет движението на определено моторно превозно средство в България и/или чужбина, в рамките на покритието на обществената мобилна наземна мрежа на Мобилтел по стандарт GSM/UMTS/LTE. Тарифният план бил активиран съответно за телефонни номера: [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН] и [ЕГН], като месечната абонаментна такса възлиза на сумата от 16,58 лева без ДДС. Уговорено е, че описаните в приложението услуги влизат в сила след изтичане на 7 дни от датата на подписване на приложението, т.е. 7 дни след 17.10.2016г. Съгласно т. 9.2.4. от приложението, в случай, че в рамките на последния месечен таксуващ период от срока на ползване, абонатът не уведоми оператора, че желае договорът да бъде прекратен по отношение на услугите с изтичане на този срок, или че желае да продължи ползването на услугите за нов срок при определени условия, ползването на услугите по приложението продължава за неопределен срок при същите условия, а съобразно т. 9.3.1. от приложението, в случай, че абонатът наруши задълженията си, произтичащи от приложението, договора или общите условия, в това число, ако по негово искане или вина договорът по отношение на услугите в приложението бъде прекратен в рамките на определения срок на ползване, операторът има право да получи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаментни такси, без отстъпки, дължими от датата на прекратяване до изтичане на определения срок на ползване. Установява се от Приложение № 1 към Договор №[ЕИК] от 17.10.2016г., подписано между [фирма] и М. /с настоящо наименование [фирма]/, че страните се договорили за използване на тарифен план М. „Mclass XL” за следните мобилни номера: [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН] и [ЕГН] при месечна абонаментна такса от 25,00 лева. Уговорено е, че описаните в приложението услуги влизат в сила след изтичане на 7 дни от датата на подписване на приложението, т.е. 7 дни след 17.10.2016г. Съгласно т. 5.2.3. от приложението, в случай, че в рамките на последния месечен таксуващ период от срока на ползване, абонатът не уведоми писмено оператора, че желае договорът да

бъде прекратен по отношение на услугите с изтичане на този срок, или че желае да продължи ползването на услугите за нов срок при определени условия, ползването на услугите по приложението продължава за неопределен срок при същите условия, а съобразно т. 5.3.1. от приложението, в случай, че абонатът наруши задълженията си, произтичащи от приложението, договора или общите условия, в това число, ако по негово искане или вина достъпът до мрежата бъде спрял или договорът по отношение, на която и да е от услугите в приложението бъде прекратен в рамките на определения срок на ползване, операторът има право да получи неустойка в размер, както следва: (а) всички стандартни месечни абонаментни такси, без отстъпка, дължими до изтичане на срока на ползване за съответната S. карта/номер и (б) стойността на отстъпките, получени от абоната от цената, дължима за предоставените по договора услуги или на друго основание, като съгласно т. 5.3.2., изброените неустойки се прилагат кумулативно.

Видно от Приложение № 1 към Договор №[ЕИК] от 19.10.2016г., подписано между [фирма] и [фирма] /с настоящо наименование [фирма]/ е, че страните се договорили за използване на тарифен план и условия за ползване на услугата „Mtel auto control” за срок от 2 години, която услуга позволява на абоната чрез G. устройство да проследява в реално време чрез интернет движението на определено моторно превозно средство в България и/или чужбина, в рамките на покритието на обществената мобилна наземна мрежа на Мобилтел по стандарт GSM/UMTS/LTE. Тарифният план бил активиран съответно за телефонни номера: [ЕГН] със S. карта № 8935901187043801541; [ЕГН] със S. карта № 8935901187043802762; [ЕГН] със S. карта № 8935901187043801822 и [ЕГН] със S. карта № 8935901187043801863, като месечната абонаментна такса възлиза на сумата от 16,58 лева без ДДС. Уговорено е, че описаните в приложението услуги влизат в сила след изтичане на 7 дни от датата на подписване на приложението, т.е. 7 дни след 19.10.2016г. Съгласно т. 9.2.4. от приложението, в случай, че в рамките на последния месечен таксуващ период от срока на ползване, абонатът не уведоми оператора, че желае договорът да бъде прекратен по отношение на услугите с изтичане на този срок, или че желае да продължи ползването на услугите за нов срок при определени условия, ползването на услугите по приложението продължава за неопределен срок при същите условия, а съобразно т. 9.3.1. от приложението, в случай, че абонатът наруши задълженията си, произтичащи от приложението, договора или общите условия, в това число, ако по негово искане или вина договорът по отношение на услугите в приложението бъде прекратен в рамките на определения срок на ползване, операторът има право да получи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаментни такси, без отстъпки, дължими от датата на прекратяване до изтичане на определения срок на ползване.

На следващо място от Приложение № 1 към Договор №[ЕИК] от 21.10.2016г., подписано между [фирма] и [фирма] /с настоящо наименование [фирма]/ се установява, че страните се договорили за използване на тарифен план и условия за ползване на услугата „Mtel auto control” за срок от 2 години, която услуга позволява на абоната чрез G. устройство да проследява в реално време чрез интернет движението на определено моторно превозно средство в България и/или чужбина, в рамките на покритието на обществената мобилна наземна мрежа на Мобилтел по стандарт GSM/UMTS/LTE. Тарифният план бил активиран съответно за телефонни номера: [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН]; [ЕГН] и [ЕГН], като месечната абонаментна такса възлиза на сумата от 16,58 лева без ДДС. Уговорено е, че описаните в приложението услуги влизат в сила след изтичане

на 7 дни от датата на подписване на приложението, т.е. 7 дни след 21.10.2016г. Съгласно т. 9.2.4. от приложението, в случай, че в рамките на последния месечен таксуващ период от срока на ползване, абонатът не уведоми оператора, че желае договорът да бъде прекратен по отношение на услугите с изтичане на този срок, или че желае да продължи ползването на услугите за нов срок при определени условия, ползването на услугите по приложението продължава за неопределен срок при същите условия, а съобразно т. 9.3.1. от приложението, в случай, че абонатът наруши задълженията си, произтичащи от приложението, договора или общите условия, в това число, ако по негово искане или вина договорът по отношение на услугите в приложението бъде прекратен в рамките на определения срок на ползване, операторът има право да получи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаментни такси, без отстъпки, дължими от датата на прекратяване до изтичане на определения срок на ползване.

Видно от Приложение № 1 към Договор №[ЕИК] от 31.10.2016г., подписано между [фирма] и [фирма] /с настоящо наименование [фирма]/ е, че страните се договорили за използване на тарифен план и условия за ползване на услугата „Mtel auto control” за срок от 2 години, която услуга позволява на абоната чрез G. устройство да проследява в реално време чрез интернет движението на определено моторно превозно средство в България и/или чужбина, в рамките на покритието на обществената мобилна наземна мрежа на Мобилтел по стандарт GSM/UMTS/LTE. Тарифният план бил активиран съответно за телефонен номер [ЕГН] и S. карта № 8935901187043751779, като месечната абонаментна такса възлиза на сумата от 16,58 лева без ДДС. Уговорено е, че описаните в приложението услуги влизат в сила след изтичане на 7 дни от датата на подписване на приложението, т.е. 7 дни след 31.10.2016г. Съгласно т. 9.2.4. от приложението, в случай, че в рамките на последния месечен таксуващ период от срока на ползване, абонатът не уведоми оператора, че желае договорът да бъде прекратен по отношение на услугите с изтичане на този срок, или че желае да продължи ползването на услугите за нов срок при определени условия, ползването на услугите по приложението продължава за неопределен срок при същите условия, а съобразно т. 9.3.1. от приложението, в случай, че абонатът наруши задълженията си, произтичащи от приложението, договора или общите условия, в това число, ако по негово искане или вина договорът по отношение на услугите в приложението бъде прекратен в рамките на определения срок на ползване, операторът има право да получи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаментни такси, без отстъпки, дължими от датата на прекратяване до изтичане на определения срок на ползване.

Към доказателствения материал по делото са приобщени Общи условия за взаимоотношения между [фирма] и абонатите и потребителите на обществените мобилни наземни мрежи на [фирма] по стандарти GSM, UMTS и LTE. По силата на чл. 22.3.5. от Общите условия: „Всички услуги се заплащат в зависимост от техния вид и специфика, по цени съгласно действащия ценоразпис на А1”, като съгласно чл. 26.4., изр. последно от Общите условия: „Неполучаването на фактура не освобождава абонатите от задължението им за плащане на дължимите суми”. Упоменато е също така в Общите условия, че заплащането на услугите се извършва въз основа на месечна фактура, която се издава на името на абоната, като при сключване на договора оператора уведомява всеки абонат за таксуващия период, за който ще му бъде издавана фактура, а промяната на този период може да бъде извършвана едностранно от [фирма] след предварително уведомление до абоната – чл. 26.4. /Изм. – в сила от 06.08.2010г.; Изм. – в сила от 30.03.2012г.; изм. във връзка с Промяната в

Търговския регистър/. Съгласно чл. 26.5. от Общите условия плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 15 дни след датата на издаването ѝ. Предвидено е също така в Общите условия на оператора, че в случай, че неизплащането на сумите продължи след изтичане срока за плащане, последният има право да преустанови достъпа на абоната до мрежата/мрежите или да прекрати договора за услуги – чл. 27.2. Отделно от това в чл. 54.12. от Общите условия е разписано, че „Договорът на абоната/потребителя се счита за едностранно прекратен от страна на А1, в случай че забавата на плащането на дължимите суми от абоната/потребителя е продължила повече от 124 дена”.

Приобщени като доказателства са следните фактури:

1) Фактура № [ЕГН]/11.11.2016г., издадена на името на Н. Л. Д., в качеството му на представляващ [фирма], с посочена обща стойност за заплащане на съответно предоставените мобилни услуги – 1 333,97 лева с ДДС за периода от 09.10.2016г. до 08.11.2016г., с посочен краен срок за плащане: 11.12.2016г. В приложение А към фактурата подробно са описани предоставените на абоната услуги за съответните мобилни номера.

2) Фактура № [ЕГН]/12.12.2016г., издадена на името на Н. Л. Д., в качеството му на представляващ [фирма], с посочена обща стойност за заплащане на съответно предоставените мобилни услуги – 910,37 лева с ДДС за периода от 09.11.2016г. до 08.12.2016г., с посочен краен срок за плащане: 11.01.2017г. В приложение А към фактурата подробно са описани предоставените на абоната услуги за съответните мобилни номера;

3) Фактура № [ЕГН]/12.01.2017г., издадена на името на Н. Л. Д., в качеството му на представляващ [фирма], с посочена обща стойност за заплащане на съответно предоставените мобилни услуги – 778,33 лева с ДДС за периода от 09.12.2016г. до 08.01.2017г., с посочен краен срок за плащане: 11.02.2017г. В приложение А към фактурата подробно са описани предоставените на абоната услуги за съответните мобилни номера;

4) Фактура № [ЕГН]/13.02.2017г., издадена на името на Н. Л. Д., в качеството му на представляващ [фирма], с посочена обща стойност за заплащане на съответно предоставените мобилни услуги – 749,28 лева с ДДС за периода от 09.01.2017г. до 08.02.2017г., с посочен краен срок за плащане: 15.03.2017г. В приложение А към фактурата подробно са описани предоставените на абоната услуги за съответните мобилни номера;

5) Фактура № [ЕГН]/13.03.2017г., издадена на името на Н. Л. Д., в качеството му на представляващ [фирма], с посочена обща стойност за заплащане на съответно предоставените мобилни услуги – 749,28 лева с ДДС за периода от 09.02.2017г. до 08.03.2017г., с посочен краен срок за плащане: 12.04.2017г. В приложение А към фактурата подробно са описани предоставените на абоната услуги за съответните мобилни номера;

6) Фактура № [ЕГН]/11.04.2017г., издадена на името на Н. Л. Д., в качеството му на представляващ [фирма], с посочена обща стойност за заплащане на съответно предоставените мобилни услуги – 749,28 лева с ДДС за периода от 09.03.2017г. до 08.04.2017г., с посочен краен срок за плащане: 11.05.2017г. В приложение А към фактурата подробно са описани предоставените на абоната услуги за съответните мобилни номера.

Приобщени по делото са 24 броя сметки, за начислени неустойки.

Установява се от Договор за продажба на търговско предприятие по чл. 15 от ТЗ от

договор, по който получава изпълнение, следва да дължи и насрещно такова. Нещо повече, от експертното заключение се доказва, че от страна на ответниците няма извършени плащания, с които да са погасявани задълженията им към ищеца, възникнали от следните 6 броя фактури: Фактура № [ЕГН]/11.11.2016г.; Фактура № [ЕГН]/12.12.2016г.; Фактура № [ЕГН]/12.01.2017г.; Фактура № [ЕГН]/13.02.2017г.; Фактура № [ЕГН]/13.03.2017г. и Фактура № [ЕГН]/11.04.2017г.

Ето защо, съдът намира, че предявеният иск за признаване за установена дължимостта на сумата от общо 5 270,51 лева, представляваща уговорената цена на доставените, но незаплатени от страна на ответниците електронни съобщителни услуги за периода от 09.10.2016г. до 08.04.2017г. по посочените по-горе процесни фактури, чийто размер се установи и от кредитираното заключение на допуснатата и назначена съдебно-счетоводна експертиза, се явява основателен и доказан, поради което същият следва да бъде уважен, така както е предявен.

По отношение на иска с правно основание чл. 92 от ЗЗД, съдът намира следното: С разпоредбата на [чл. 92, ал. 1 от ЗЗД](#) е предвидена възможността страните да обезпечат изпълнението на поетите с договор задължения, като предвидят неустойка, която да послужи за обезщетяване на претърпените от евентуално неизпълнение вреди, без да е нужно същите да се доказват. Задължението за неустойка става изискуемо от момента на осъществяване на съответния вид неизпълнение, за което е уговорена. В случая, от приложените по делото Общи условия се установява, че при неплащане в срок на задължения за предоставени услуги, доставчикът има право едностранно да прекрати договора, а същевременно приложенията към договора, сключени между страните, съдържат клауза за уговорена неустойка, като видно от т. 9.3.1. на Приложение № 1 към договора, носещо подпис на абоната, в случай, че същият наруши задълженията си, произтичащи от приложението, договора или общите условия, в това число, ако по негово искане или вина договорът по отношение на услугите в приложението бъде прекратен в рамките на определения срок на ползване, операторът има право да получи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаментни такси, без отстъпки, дължими от датата на прекратяване до изтичане на определения срок на ползване.

Върху ищеца пада тежестта на главно и пълно доказване на твърденията за прекратяване на договора при твърдените обстоятелства и в тази насока съдът е дал указания с проекта на доклад. Въпреки това ищцовата страна не доказва по какъв начин е уведомила ответниците за прекратяването на договорните им правоотношения. Следва да се отбележи, че надлежното упражняване на потестативното право на разваляне е елемент от правопораждащия фактически състав на вземането за неустойка, тъй като същата е уговорена именно за този етап от развитието на облигационното правоотношение. В тази връзка, не може да бъде споделено становището на ищеца, че за прекратяването на договора законът не изисква форма за валидност и такава за доказване. Напротив, доколкото не е уговорено друго, следва да се приеме, че надлежното упражняване на правото на разваляне се подчинява на общите правила на чл. 87, ал. 2 от ЗЗД и писмените договори подлежат на прекратяване с изявление в същата форма. С оглед уговорения начин на изчисляване на неустойката - оставащите до края на договора абонаментни такси, установяването факта на получаване на писмено предизвестие от абоната е от значение не само за доказване на основанието, но и за размера на иска. В случая, ищцовата страна не излага доводи кога и по какъв начин е уведомила ответниците за едностранното прекратяване на процесните договори, като наред с това по делото не се твърди и не се установява операторът да е отправял до абоната писмено

предизвестие, с което да му предостави подходящ срок за изпълнение, а дори да се приеме, че исковата молба служи като изявление за разваляне на договора, то това разваляне е станало едва с получаване на препис от същата от ответниците и далеч след съставянето на процесните сметки, с които е начислена неустойката, т.е. към момента на начисляването не е имало основание за това.

Отделно от горното, следва да се отбележи, че в приложенияте по делото сметки /от л. 170 до л. 193 от делото/, с които са начислени търсените неустойки, липсва посочване какво е основанието за начисляването им – по кой договор, на какво основание от съответния договор, за кой период и прочие.

По изложените съображения, съдът намира, че кредиторът не се е възползвал от правото си да прекрати договора, поради което в неговата правна сфера не е възникнало вземане за неустойка при предсрочно прекратяване на същия.

На самостоятелно основание и независимо от изложеното по-горе, съдът намира, че така предвидената неустоечна клауза е уговорена извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Според ВКС неустойката е съпоставима само с очакваните към момента на сключване на договора вреди.

Съотношението помежду им не е свързано с абсолютна аритметична съпоставка, а вредите следва да се разгледат на плоскостта на кредиторския интерес от изпълнението, за да се прецени, неустойката обезщетява ли вреди над обичайните или изпълнява наказателна функция /в този смисъл Решение № 66/23.08.2019г. по т.д. № 2131/2018г., I т.о. на ВКС/. В настоящия случай, преценен от гледна точка на справедливостта и добросъвестността в гражданските и търговски правоотношения, размерът на уговорената неустойка, в размер на всички месечни такси по договора от момента на неизпълнение до края на срока на договора, е в очевиден разрез с присъщите ѝ по закон обезпечителна и обезщетителна функции, тъй като не е съобразен нито с естеството на обезпеченото задължение, нито с възможните вреди от неизпълнение на задължението на абоната да заплаща месечни вноски. Така уговорена неустойката има подчертано санкционен характер и би довела до несправедливия правен резултат доставчикът да получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не беше прекратен, но без да се предоставя ползването на услугата. Подобен резултат е несъвместим с добрите нрави, тъй като създава условия за неоснователно обогатяване на доставчика на услугата, като нарушава принципа за справедливост и насочва на извода, че неустойката излиза извън присъщите ѝ по закон функции, доколкото още към момента на уговарянето ѝ създава предпоставки за неоснователно обогатяване на доставчика за сметка на потребителя.

С оглед горното, съдът намира, че ответниците не дължат претендираната неустойка, поради което предявеният иск за дължимостта на същата е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

За пълнота на изложеното съдът намира, че следва да изложи доводи по отношение на релевираното възражение в писмените отговори на [фирма], Н. Л. Д. и В. П. Д., касателно наличието на солидарна отговорност на посочените страни относно възникналото задължение към [фирма]. Такава отговорност при прехвърляне на търговско предприятие на ответника е предвидена в чл. 15, ал. 3 от ТЗ, съгласно която разпоредба: „При прехвърляне на предприятие, ако няма друго споразумение с кредиторите, отчуждителят отговаря за задълженията солидарно с правоприменника до размера на получените права“. Разпоредбите на чл. 16а ал. 1 и ал. 2 от ТЗ нямат действие по отношение на солидарната отговорност на прехвърлителя. Предвиденият в тях срок има значение само и единствено за отделното управление на преминалото

предприятие от правоприменника, но не и за предявяване на исковете срещу прехвърлителя и приобретателя, които се погасяват с общата 5-годишна давност, която в настоящия случай не е изтекла. С оглед на това неоснователни са и доводите на ответниците за погасяване на правата на [фирма] поради непредявяване на претенцията в срока по чл. 16а от ТЗ. Ето защо, при прехвърляне на търговското предприятие, отчуждителят остава солидарно задължен с приобретателя и то именно в качеството си на физическо лице, т.к. с прехвърлянето той губи търговската си правоспособност. При прехвърляне на търговско предприятие, солидарната отговорност на отчуждителят и правоприменника не е ограничена със срок, по смисъла на [чл. 15, ал. 3 от ТЗ](#). Този извод следва от уредбата във въпросните разпоредби. Шестмесечният срок по [чл. 16а, ал. 1 и 2 от ТЗ](#) е предназначен да даде възможност на кредитора на отчуждителят да се удовлетвори от имуществото, включено в отделно управляваното търговско предприятие на отчуждителят, преди това имущество /след изтичането на шестмесечния срок/ да стане част от търговското предприятие на правоприменника. Това е срок за прилагане на определен самостоятелен способ за удовлетворяване на кредитора и изтичането му преклутира единствено възможността на кредитора да се удовлетвори от отделно управляваното имущество на прехвърлителя, а не изобщо да загуби права спрямо него. Предвид гореизложеното, наведените в писмените отговори на ответниците [фирма], Н. Л. Д. и В. П. Д. възражения се явяват неоснователни.

По отношение на разноските:

Съгласно указанията, дадени в т. 12 на Тълкувателно решение № 4/2013г. на ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 от ГПК, респ. чл. 415, ал. 1 от ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските, както в исковото, така и в заповедното производство. В мотивите на тълкувателното решение е указано, че съдът по установителния иск следва да се произнесе с осъдителен диспозитив и за разноските, сторени в заповедното производство, тъй като с подаване на възражение от длъжника изпълнителната сила на заповедта за изпълнение в частта ѝ относно разноските отпада.

Ищецът е претендирал разноски в заповедното производство в общ размер на 1 143,61 лева, от които: 297,61 лева – заплатена държавна такса за образуване на заповедното производство и 846,00 лева – заплатено адвокатско възнаграждение. Следва да се посочи, обаче, че с издадената Заповед № 3105/01.04.2019г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК сумата от 846,00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение не е присъдена, като отделно от това за същата не е представен нито договор за правна защита и съдействие, нито платежен документ, от който да е видно, че същата е заплатена в тази връзка, поради което, съдът намира, че посочената сума от 846,00 лева не следва да бъде присъждана.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят на ищеца сумата в размер на 105,41 /сто и пет лева и четиридесет и една стотинки/ лева – разноски, дължими за заповедното производство, съобразно уважената част от исковете.

По отношение на разноските в исковото производство ищецът е представил списък по чл. 80 от ГПК /л. 421 от делото/ и доказателства за извършване на следните разноски: 297,61 лева – внесена държавна такса за образуване на настоящото производство /л. 10 от делото/ и 200,00 лева – заплатено възнаграждение на вещото лице /л. 366 от делото/. От ищеца е претендирано и адвокатско възнаграждение в

размер на 1 536,00 лева, но за същото не са представени доказателства за извършване на този разход, поради което същото не следва да бъде включвано в размера на разноските.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответниците следва да заплатят на ищеца сумата в размер на 176,25 /сто седемдесет и шест лева и двадесет и пет стотинки/ лева – разноски за държавна такса и за възнаграждение за вещо лице, дължими пред настоящата съдебна инстанция, съобразно уважената част от исковете. Ответното дружество [фирма], с ЕИК:[ЕИК], претендира разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за настоящото производство в размер на 2 000,00 лева, съобразно представения по делото Договор за правна защита и съдействие /л. 238 от делото/, което във връзка с възражението на ищеца следва да се посочи, че не е прекомерно с оглед фактическата сложност на делото и извършените от пълномощника процесуални действия по защита правата на ответника в процеса, като не надхвърля трикратния размер. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, съобразно отхвърлената част от исквата претенция, ищецът следва да бъде осъден да заплати на [фирма] сумата в размер на 1 291,61 /хиляда двеста деветдесет и един лева и шестдесет и една стотинки/ лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски.

Воден от гореизложените съображения, съдът

Р Е Ш И:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на ответниците [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [община], [населено място], п.к. 2744, представлявано от Н. Л. Д.; [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. , сграда О. 3, представлявано от Н. Л. Д.; Н. Л. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и В. П. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] че същите **ДЪЛЖАТ** солидарно на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], 1309, район И., ул. представлявано от А. Д. и М. – Изпълнителни директори, сумата от 5 270,51 /пет хиляди двеста и седемдесет лева и петдесет и една стотинки/ лева, представляваща уговорената цена на доставените, но незаплатени от страна на ответниците, електронни съобщителни услуги за периода 09.10.2016г. – 08.04.2017г. по следните фактури, а именно: Фактура № [ЕГН] от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 08.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г., на стойност 1 333,97 лева; Фактура № [ЕГН] от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. – 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г., на стойност 910,37 лева; Фактура № [ЕГН] от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г., на стойност 778,33 лева; Фактура № [ЕГН] от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г., на стойност 749,28 лева; Фактура № [ЕГН] от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г., на стойност 749,28 лева и Фактура № [ЕГН] от 11.04.2017г., с период на отчитане: 09.03.2017г. – 08.04.2017г., падеж на плащане: 11.05.2017г., на стойност 749,28 лева, за която сума е издадена Заповед № 3105/01.04.2019г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 776/2019г. по описа на Районен съд – [населено място].

ОТХВЪРЛЯ предявения на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 92, ал. 1

от ЗЗД от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], 1309, район И., ул. представлявано от А. Д. и М. – Изпълнителни директори, против [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [община], [населено място], п.к. 2744, представлявано от Н. Л. Д.; [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. , сграда О. 3, представлявано от Н. Л. Д.; Н. Л. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и В. П. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] иск за признаване за установено, че същите дължи солидарно на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], 1309, район И., ул. представлявано от А. Д. и М. – Изпълнителни директори, сумата от 9 609,76 /девет хиляди шестстотин и девет лева и седемдесет и шест стотинки/ лева, представляваща вземане за неустойка, дължимо поради предсрочно прекратяване на предоставяните електронни съобщителни услуги и Договора на 04.05.2017г. поради неплащане в срок на: Фактура № [ЕГН] от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 08.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г.; Фактура № [ЕГН] от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. - 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г.; Фактура № [ЕГН] от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г.; Фактура № [ЕГН] от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г. и Фактура № [ЕГН] от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г., на основание т. 5.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора, т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 19.10.2016г. към Договора, т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 17.10.2016г. към Договора /второ приложение от същата дата/ и т. 9.3.1. от Приложение № 1 от 21.10.2016г. към Договора неустойка, за която сума е издадена Заповед № 3105/01.04.2019г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 776/2019г. по описа на Районен съд – [населено място], като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [община], [населено място], п.к. 2744, представлявано от Н. Л. Д.; [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. , сграда О. 3, представлявано от Н. Л. Д.; Н. Л. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и В. П. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] солидарно ДА ЗАПЛАТЯТ на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], 1309, район И., ул. представлявано от А. Д. и М. – Изпълнителни директори, сумата от 105,41 /сто и пет лева и четиридесет и една стотинки/ лева, представляваща разноски по заповедното производство, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [община], [населено място], п.к. 2744, представлявано от Н. Л. Д.; [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ул. , сграда О. 3, представлявано от Н. Л. Д.; Н. Л. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] и В. П. Д., с ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] солидарно ДА ЗАПЛАТЯТ на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], 1309, район И., ул. представлявано от А. Д. и М. – Изпълнителни директори, сумата от 176,25 /сто седемдесет и шест лева и двадесет и пет стотинки/ лева, представляваща

разноски по настоящото производство, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район И., ул. представлявано от А. Д. и М. – Изпълнителни директори, ДА ЗАПЛАТИ на [фирма], с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [община], [населено място], п.к. 2744, представлявано от Н. Л. Д., сумата от 1 291,61 /хиляда двеста деветдесет и един лева и шестдесет и една стотинки/ лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Благоевградския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

[EEB90F6CE92C0C13C22585CB00248DD4.rtf](#)

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. Благоевград , 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на трети юни, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Петър Узунов
Членове: Гюлфие Яхова
Александър Трионджиев

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Александър Трионджиев Въззивно
гражданско дело № 20211200500161 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

С Решение № 906872 от 20.08.2020 г., постановено по гр.д. № 1584 от 2019 г. по описа на Районен съд – Благоевград, по предявен иск по реда на чл. 422 от ГПК, е признато за установено по отношение на ответниците „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: *****, че същите дължат солидарно на „... България” ЕАД /с предишно наименование „...” ЕАД/, с ЕИК: ***, сумата от 5270.51 лева /пет хиляди двеста и седемдесет лева и петдесет и една стотинки/, представляваща уговорената цена на доставени, но незаплатени, електронни съобщителни услуги за периода от 09.10.2016 г. до 08.04.2017 г. Със същото решение е отхвърлен предявеният, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, установителен иск от „... България” ЕАД /с предишно наименование „...” ЕАД/, с ЕИК: *** против „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: ***** за признаване за установено, че ответниците дължи солидарно на ищеца сумата от 9609,76 лева /девет хиляди шестстотин и девет лева и седемдесет и шест стотинки/ - неустойка, дължима поради предсрочно прекратяване на договора по предоставяни електронни съобщителни услуги.

Настоящото въззивно гражданско дело е иницирано по въззивна жалба, подадена от „... България” ЕАД, чрез адвокат П.В.. Жалбата е насочена срещу отхвърлителната част на съдебното решение. В нея са изложени подробни съображения, според които оспореният

съдебен акт е недопустим и неправилен.. Настоява се същият да бъде отменен, а спрямо ответниците /въззиваеми страни/ да бъде постановено решение, с което да бъде признато, че дължат на жалбоподателя сумата от 9609.76 лева, представляваща вземане за неустойка. С жалбата не се правят доказателствени искани.

Във връзка с жалбата на „... България” ЕАД е депозиран писмен отговор от насрещните страни, с който се твърди, че решението, в обжалваната част, е правилно.

Подадена е и въззивна жалба от „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: *****, чрез адвокат В.И., насочена срещу онази част от първостепенния съдебен акт, с която исковата претенция е частично уважена. В жалбата се съдържат твърдения, че в отклонение с материални и процесуалния закон е постановен съдебен акт, с който спрямо ответниците по иска е установено, че дължат на ищеца сумата от 5270,51 лева. Настоява се въззивният съд да отмени решението в обжалваната част и исковите да бъдат отхвърлени изцяло. С жалбата не се правят доказателствени искания.

Във връзка с жалбата на „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: *****, е депозиран писмен отговор от насрещната страна, с който се твърди, че решението в обжалваната част е правилно.

Депозираните въззивни жалби са допустими. Насочени са срещу съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка и са подадени в срок от лица, които имат правен интерес от тях.

След извършена служебна проверка въззивният съд констатира, че оспореното решение е валидно и допустимо, което предполага, че следва да бъде разгледана неговата правилност по съображенията, посочени в жалбите.

За да се произнесе, окръжният съд съобрази следното:

Производството по гр.д. № 1584 от 2019 г. по описа на Районен съд – Благоевград, чийто акт е предмет на въззивна проверка, е било образувано по искова молба, подадена от „... България” ЕАД /с предишно наименование „...” ЕАД/, с ЕИК: *** против длъжниците, за които се твърди че са солидарно отговорни, а именно: „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: *****, и В. П. Д., с ЕГН: *****.

С исковата молба, предявена по реда на чл. 422, във вр. чл. 415 от ГПК, се иска от съда да бъде постановено решение, с което да се приеме за установено, че ответниците дължат солидарно на ищеца следната сума, предмет на издадената по ч.гр.д. № 776/2019г. по описа на Районен съд – Благоевград Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 3105 от 01.04.2019 г., а именно: 9609.76 лева /девет хиляди шестстотин и девет лева и седемдесет и шест стотинки/ лева - вземане за неустойка, дължимо поради

предсрочно прекратяване на предоставяните електронни съобщителни услуги по договор. В тази връзка е пояснено, че предсрочното прекратяване на правоотношението дава право на мобилния оператор да претендира заплащане на уговорената в шест приложения към договора за мобилни услуги неустойка, която е в размер на оставащите от датата на прекратяване на договора /04.05.2017 г./ до датата на изтичане на срока на договора месечни абонаментни такси. Неустойката се претендира за следните телефонни номера, ползвани от ищеца: ...

С исковата молба е отправена и претенция за признаване на установено, че ответниците дължат на ищеца солидарно сумата от 5270.51 лева /пет хиляди двеста и седемдесет лева и петдесет и една стотинки/. За тази сума се сочи, че е предмет на издадената по ч.гр.д. № 776/2019 г. по описа на Районен съд – гр. Благоевград Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 3105 от 01.04.2019 г. и че същата представлява уговорена но незаплатена цена за доставяне на електронни съобщителни услуги за периода 09.10.2016 г. – 08.04.2017 г. В тази връзка се сочи, че неплатените фактури са: Фактура № 0343023773 от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 08.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г., на стойност 1 333,97 лева, Фактура № 0344635729 от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. – 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г., на стойност 910,37 лева, Фактура № 0346252245 от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г., на стойност 778,33 лева, Фактура № 0347861880 от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г., на стойност 749,28 лева, Фактура № 0349648295 от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г., на стойност 749,28 лева и Фактура № 0351254689 от 11.04.2017г., с период на отчитане: 09.03.2017г. – 08.04.2017г., падеж на плащане: 11.05.2017г., на стойност 749,28 лева.

Претендира се и присъждане на всички сторени съдебни разноси в заповедното производство.

С исковата молба е наведено твърдение, според което между „... България“ ЕАД и „А...и и СИЕ“ СД е сключен Договор № 502314488, по силата на който мобилният оператор се задължава да предоставя електронни съобщителни услуги на абоната, всяка от които се активира по силата на отделно приложение към него, което определя и конкретни условия на всяка една от предоставените услуги. В тази връзка е посочено, че с шест броя приложения от различни дати през месец октомври 2016 г. /всичките озаглавени като Приложения № 1/, „... България“ ЕАД се задължава да активира и да предоставя електронни съобщителни услуги по предварително уговорени тарифни планове на следните 43 броя телефонни номера - ***

Към исковата молба са представени като писмени доказателства шестте броя приложения, подписани в периода 17.10.2016 г. - 31.10.2016 г.

С отговорите на исковата молба /всеки от ответниците е подал такъв, като четирите отговора са идентични/ са направени възражения, според които от приобщените писмени доказателства не може да се установи дали действително е възникнало облигационно отношение между „... България“ ЕАД и „А...и и СИЕ“ СД, а така също и че услугите не са предоставени, по начин, посочен в приложенията, поради което не се дължи плащане за тях. Поискано е ищцовото дружество да представи в оригинал на Договор № 502314488.

Първоинстанционният съдебен състав е задължил активно легитимираната страна да представи в оригинал Договор № 502314488, въз основа на който същата основава исковите си претенции. Въпреки това такъв договор не е представен /нито в оригинал, нито като заверен препис/.

С оспореното решение установителният иск е уважен за главницата от 5270.51 лева и е отхвърлен за неустойката от 9609.76 лева.

За да постанови този резултат първостепенният съд е приел, че от доказателствата по делото, макар и да не е представен основният договор, сключен между мобилния оператор и „А...и и СИЕ“ СД, се установява по безспорен начин, че е съществувало облигационно отношение по повод предоставени и ползвани услуги по четиридесет и два броя телефонни номера, а така също и че незаплатените месечни такси по тях възлизат на обща стойност от 5270.51 лева. Искът, касаещ неустойката от 9609,76 лева, е отхвърлен с аргумент, че по делото не е доказано надлежно разваляне на договорните отношения, което обстоятелство е предпоставка за пораждаване на неустойка задължение. Отделно от това е посочено, че начинът, по който е договорен размерът на неустойката, противоречи на добрите нрави и същата има подчертано санкционен характер и с подобна клауза се търси единствено неоснователно обогатяване.

*Относно въззивната жалба, подадена от „А-89“ ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ“ СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: *****, и В. П. Д., с ЕГН: *****, Окръжен съд – Благоевград намира следното:*

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че „А...и и СИЕ“ СД е прехвърлило на 23.04.2018 г. търговското си предприятие на „А-89“ ЕООД. Видно е също така, че неограничено отговорни съдружници в „А...и и СИЕ“ СД са Н. ЛЮБ. Д. и В. П. Д.. Това означава, че на основание чл. 15, ал. 3, чл. 76 и чл. 88, ал. 1 от ТЗ, четиримата ответници са солидарно отговорни за дълговете на събирателното дружество, възникнали до 23.04.2018 г.

Основателно, обаче, се явява възражението на солидарните длъжници, направено посредством депозираната от тях въззивна жалба, според което е останало недоказано съществуването на облигационните отношения /материалните отношения/ между „... България“ ЕАД и „А...и и СИЕ“ СД.

Както вече бе посочено, въпреки ще ищецът е бил задължен да представи Договор № 502314488, такъв по делото не е приложен. Следователно, не се установява с категоричност, дали действително е било подписано подобно съглашение. Непредставянено на договора принципно не е пречка облигационното правоотношение да бъде установено с други доказателства, в това число допълнително сключени анекси, приложения или споразумения към първоначалния договор, които да го допълва поясняват, изменят или прекратяват.

Въпреки това, представените шест броя приложения не са от естество да обосноват с категоричност възникването на конкретно договорно отношение.

В Приложение № 1/21.10.2016 г. е посочено на първа страница, че същото е от дата 21.10.2016 г.. На последната му страница е отразено, че датата на подписване на приложението е 21.10.2018 г. В Приложение № 1/19.10.2016 г. е посочено на първа страница, че същото е от дата 19.10.2016 г. На последната му страница е отразено, че датата на подписване на приложението е 19.10.2018 г. В Приложение № 1/17.10.2016 г. е посочено на първа страница, че същото е от дата 17.10.2016 г. На последната му страница е отразено, че датата на подписване на приложението е 21.10.2018 г. По този начин от съдържанието на тези три приложения, които имат характер на допълнителни споразумения към основния договор /чието съдържание не ясно какво е, понеже същият не е представен от ищеца/, не може да се установи с категоричност кога същите са влезли в сила и дали са релевантни към процесния период, по повод на който се претендират вземанията, предмет на настоящото производство.

В друго Приложение № 1 не посочено на първата му страница от коя дата е същото. На последната страница е отразено, че датата на подписване на приложението е 19.10., без да е изписана година. По този начин от съдържанието на това приложение, което също имат характер на допълнително споразумение към основния договор, не може да се установи с категоричност кога същото е влязло в сила.

Само за пълнота може да се отбележи, че Приложение № 1 от 31.10.2016 г. не е подписано от оператора и абоната на страница четвърта от същото, въпреки че изрично е поставено място за техен подпис и за подписване на имената им. В същото време, в друго приложение Приложение № 1, подписано на 17.10.2016 г., на страница четвърта от него е посочено от кога докога е срокът на действие на споразумението, без обаче да са поставени дати, като на мястото, където следва да има такива, са оставени празни места.

Изложеното по-горе обосновава извод, че от писмените доказателства по делото не може да се установи с категоричност, дали между ищеца и ответника „А...и и СИЕ“ СД е възникнало валидно облигационно отношение, кога е породено същото и какъв е бил срокът на действието му.

В същото време по делото остана недоказано и обстоятелството, дали действително мобилният оператор е предоставил на ответника услугите, за които твърди че са били

предмет на сключените между страните споразумения. В хода на първоинстанционното производство е допусната и изслушана съдебно-счетоводна експертиза. Със заключението на същата вещото лице С.Т., със специалност „счетоводна отчетност“ /специалността е посочена при снемане самоличността на експрета/, е дала отговор на въпроси, свързани с това дължими към ищеца суми са осчетоводени ли са в неговото счетоводство и какъв е размерът на дължимата лихва. На вещото лице са били поставен и въпрос относно това кога е активирана услугата на всеки един от номерата, посочени в исковата молба и какъв срок на действие на договора /на ползване на услугата/ е въведен в системата на „... България“ ЕАД. Подобни въпроси, обаче, не са от компетентност на този експерт. Това вещо лице може да отговори на тях единствено доколкото в счетоводните записвания на дружеството се съдържа подобна информация. Именно поради това не може да се приеме, че отговорът на вещото лице, според които номерата са въведени като активни в системата на оператора, е достатъчен да обоснове извод за това, че действително услугите са били предоставени и ползвани. Отговор на тези въпроси може да се даде единствено чрез представяне на извлечения от софтуерната система на мобилния доставчик, от които да е видно кога точно е активирана услугата, каквито писмени доказателства в случая не са ангажирани. Също така, ако подобни извлечения бъдат оспорени, за изясняване на въпроса може да се назначи съдебно-техническа експертиза, вещото лице по която, след преглед на софтуерната /операционната/ система да посочи, дали в нея правилно е отчетено активирането на мобилните номера и дали е отчетено последващо използване на същите.

Самият факт, че определени задължения са отразени в счетоводството на дружеството, макар и последното да е водено редовно, не обосновават с категоричност извода, че услугите, по повод на които задълженията са възникнали, действително са предоставени на абоната.

Всичко изложено по-горе дава основание на въззивния съдебен състав да приеме, че по делото е останало недоказано възникването на облигационните отношения, по повод на които се претендира главницата от 5270.51 лева. Това означава, че първоинстанционният съдебен акт, с който е уважен искът в тази му част, следва да се отмени, а исковата претенция за тази сума да бъде отхвърлена като неоснователна.

Относно въззивната жалба, подадена „... България“ ЕАД, Окръжен съд – Благоевград намира следното:

След като между страните по делото не се доказва да съществува валидно договорно отношение, неоснователна се явява претенцията за присъждане на неустойка, дължима поради неизпълнение на задължения, произтичащи от този договор.

Само за пълнота може да се отбележи, че са верни изводите на първостепенния съд, според които по делото липсват доказателства, от които да е видно, че договорните отношения са предсрочно прекратени от мобилния оператор. Претендираната неустойка е дължима единствено при предсрочно прекратяване на договор, за който се твърди, че е

склучен в писмена форма. Това означава, че и самото прекратяване следва да е облечено в същата форма, в която договорът е материализиран.

Също така, при сключване на договор за мобилни услуги мобилният оператор поема ангажимент да предостави на потребителя ползването на телекомуникационни услуги срещу абонаментна такса, а абонатът – да заплаща таксата ежемесечно или на друг уговорен времеви интервал. Когато, обаче, бъде уговорена неустойка при предсрочно прекратяване на договор за мобилни услуга, чийто размер възлиза на всички неплатени по договора абонаментни вноски, дължими до края на периода, мобилният оператор по прекратения договор, по който операторът вече няма да предоставя услуги, ще получи имуществена облага от насрещната страна в размер, какъвто би получил, ако договорът не се прекрати. Това идва да покаже, че тази неустойка има преди всичко санкционен характер, а и също, че с нея се цели неоснователно обогатяване за мобилния оператор. Именно поради това същата е нищожна, като противоречаща на морала и добрите нрави. До подобни изводи е сигнал и първоинстанционният съд.

Изложеното по-горе обосновава извод, че въззивната жалба, подадена от „... България“ ЕАД е неоснователна и решението, в частта, атакувано с нея, е правилно и като такова следва да бъде потвърдено. Жалбата депозирана от „А-89“ ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ“ СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: ***** е основателна, което налага отмяна на първоинстанционния акт относно уважената част от иска за сумата от 5270.51 лева и отхвърляне на същия. На отмяна подлежи и решението в частта, с която са присъдени разноски в полза на „... България“ ЕАД.

Предвид изхода на спора /неоснователност на установителните иски претенции/, в полза на „А-89“ ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ“ СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: ***** следва да бъде присъден пълният размер на съдебните разноски, сторени от тях пред първоинстанционния съд. Такива разноски, обаче, е сторило единствено „А-89“ ЕООД, като същите представляват заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лева, от които 1291.61 лева са възложени в тежест на от „... България“ ЕАД. Това означава, че ищцовото дружество трябва да бъде осъдено и за разликата от 708.39 лева.

За въззивното дело „А-89“ ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ“ СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: ***** също имат право на сторените от тях разноски. Такива са направени единствено от „А-89“ ЕООД, тъй като във вносната бележка, с която е заплатена дължимата държавна таса от 105.11 лева, като наредител и задължено лице е посочено наименованието само на това лице. Поради това „... България“ ЕАД трябва да бъде осъдено да заплати на „А-89“ ЕООД сумата от 105.11 лева.

Решението на окръжния съд е окончателно, тъй като цената на исковите е под 20000 лева, а материалното /спорното/ правоотношение е възникнало между търговци - „А...и и

СИЕ” СД и „... България“ ЕАД.

Мотивиран от горното, Окръжен съд – Благоевград

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 906872 от 20.08.2020 г., постановено по гр.д. № 1584 от 2019 г. по описа на Районен съд – Благоевград **в частта**, с която е признато за установено, че „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: ***** дължат солидарно на „... България” ЕАД /с предишно наименование „...” ЕАД/, с ЕИК: ***, сумата от 5270.51 лева /пет хиляди двеста и седемдесет лева и петдесет и една стотинки/ **и вместо това постановява:**

ОТХВЪРЛЯ предявения, на основание чл. 422 от ГПК, установителен иск, предявен от „... България” ЕАД /с предишно наименование „...” ЕАД/, с ЕИК: *** против „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: *****, посредством който се иска по отношение на ищеца да бъде установено, че ответниците му дължат солидарно сумата от 5270.51 лева /пет хиляди двеста и седемдесет лева и петдесет и една стотинки/, представляваща уговорената цена на доставените, но незаплатени от страна на ответниците, електронни съобщителни услуги за периода от 09.10.2016 г. до 08.04.2017 г. по следните фактури, а именно: Фактура № 0343023773 от 11.11.2016г., с период на отчитане: 09.10.2016г. - 08.11.2016г., падеж на плащане: 11.12.2016г., на стойност 1 333,97 лева, Фактура № 0344635729 от 12.12.2016г., с период на отчитане: 09.11.2016г. – 08.12.2016г., падеж на плащане: 11.01.2017г., на стойност 910,37 лева, Фактура № 0346252245 от 12.01.2017г., с период на отчитане: 09.12.2016г. - 08.01.2017г., падеж на плащане: 11.02.2017г., на стойност 778,33 лева, Фактура № 0347861880 от 13.02.2017г., с период на отчитане: 09.01.2017г. - 08.02.2017г., падеж на плащане: 15.03.2017г., на стойност 749,28 лева, Фактура № 0349648295 от 13.03.2017г., с период на отчитане: 09.02.2017г. - 08.03.2017г., падеж на плащане: 12.04.2017г., на стойност 749,28 лева и Фактура № 0351254689 от 11.04.2017г., с период на отчитане: 09.03.2017г. – 08.04.2017г., падеж на плащане: 11.05.2017г., на стойност 749,28 лева, за която сума е издадена Заповед № 3105/01.04.2019 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 776/2019 г. по описа на Районен съд – Благоевград.

ОТМЕНЯ Решение № 906872 от 20.08.2020 г., постановено по гр.д. № 1584 от 2019 г. по описа на Районен съд – Благоевград **в частта**, с която „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: ***** са осъдени да заплатят на „... България” ЕАД, с ЕИК: *** сумата от 105.41 лева /сто и пет лева и четиридесет и една стотинки/ - сторени разноски по заповедното производство по ч.гр.д. № 776 от 2019 г. по описа на Районен съд - Благоевград, **както и в частта**, с която „А-89” ЕООД, с ЕИК: ***, „А...и и СИЕ” СД, с ЕИК: **, Н. ЛЮБ. Д., с ЕГН: ***** и В. П. Д., с ЕГН: ***** са осъдени да заплатят на „... България” ЕАД, ЕИК: *** сумата от 176.25

/сто седемдесет и шест лева и двадесет и пет стотинки/ лева, представляваща разноси по първоинстанционното гр.д. № 1584 от 2019 г. по описа на Районен съд – Благоевград.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 906872 от 20.08.2020 г., постановено по гр.д. № 1584 от 2019 г. по описа на Районен съд – Благоевград, **в останалата му част.**

ОСЪЖДА „... България” ЕАД, ЕИК: *** да заплати на „А-89” ЕООД, с ЕИК: *** сумата от 708.39 лева /седемстотин и осем лева и тридесет и девет стотинки/ - сторени разноси в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА „... България” ЕАД, ЕИК: *** да заплати на „А-89” ЕООД, с ЕИК: *** сумата от 105.11 лева /сто и пет лева и единадесет стотинки/ - сторени разноси в настоящото производство.

Решението на въззивния съд е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ЛИСТ

Номер		Година	11.08.2021	Град	Благоевград
-------	--	--------	------------	------	-------------

В ИМЕТО НА НАРОДА

Съдия: Габриела Тричкова

Районен съд - Благоевград

Гражданско отделение Втори състав

На основание чл.404 от ГПК

като констатира, че

РЕШЕНИЕ

Номер 906872

от 20.08.2020

година по гражданско

дело номер 20191210101584

по описа за 2019

година

ВЛЯЗЛО В ЗАКОННА СИЛА НА 24.06.2021 Г., ОТМЕНЕНО В ЕДНА ЧАСТ И ПОТВЪРДЕНО В ДРУГА ЧАСТ, СЪГЛАСНО РЕШЕНИЕ № 259/24.06.2021 Г., ПОСТАНОВЕНО ПО В.ГР.Д № 161/2021 Г. НА ОКРЪЖЕН СЪД БЛАГОЕВГРАД

подлежи на изпълнение, разпреди да се издаде следния ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ЛИСТ:

ОСЪЖДА [REDACTED] ЕАД /с предишно наименование [REDACTED] с ЕИК: [REDACTED] със седалище и адрес на управление: гр. София, [REDACTED]

[REDACTED] представлявано от [REDACTED] Изпълнителни директори, ДА ЗАПЛАТИ на [REDACTED] ЕООД, с ЕИК: [REDACTED] със седалище и адрес на управление: [REDACTED] представлявано от [REDACTED], сумата от 1 291,61 /хиляда двеста деветдесет и един лева и шестдесет и една стотинки/ лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА [REDACTED] ЕАД, с ЕИК: [REDACTED] да заплати на [REDACTED] ЕООД, с ЕИК: [REDACTED] сумата от 708,39 лева /седемстотин и осем лева и тридесет и девет стотинки/ - сторени разноски в първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА [REDACTED] ЕАД, с ЕИК: [REDACTED] да заплати на [REDACTED] ЕООД, с ЕИК: [REDACTED] сумата от 105,11 лева /сто и пет лева и единадесет стотинки/ - сторени разноски за въззивното производство.

Този изпълнителен лист се издаде на:

[REDACTED] ЕООД, с ЕИК: [REDACTED] със седалище и адрес на управление: [REDACTED] представлявано от [REDACTED]

(Печат)

Районен съдия: